

РЕШЕНИЕ

№ 3163

гр. София, 17.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20211110210123 по описа за 2021
година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 18-4332-006474 от 30.04.2018г., издадено от Зв.К. – Зам. Началник на Отдел „Пътна полиция” при СДВР (ОПП – СДВР), с което на СН. Д. АНГ. на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за нарушение по чл.25, ал.1 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, а на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП за нарушение на чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП ѝ е наложена „глоба“ в размер на 100 (сто) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 5 месеца.

Недоволна от това НП е останала СН. Д. АНГ., която го обжалва в срок с жалба, подадена чрез адв. Н.Д.. В жалбата се твърди, че Наказателното постановление е незаконосъобразно, издадено при неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на административно - производствените правила. Жалбоподателят посочва, че в АУАН като дата на нарушението е посочена датата 17.12.2017г., а в НП – датата 12.01.2018г. Поради това се претендира за нарушение на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Изтъква се, че в Наказателното постановление липсва подробно описание на относимите обстоятелства относно състава на двете нарушения и че се затруднява правото на А. да организира защитата си. Посочва се, че от НП не ставало ясно какво е поведението на другия участник в ПТП-то и не била изяснена неговата самоличност. Отрича се да е установено, че А., като водач на МПС, е извършила маневра „отклонение в дясно по платното за движение“. От Наказателното постановление не ставало ясно дали в резултат на ПТП-то са настъпили имуществени вреди и в какво се изразяват те. Не било ясно и кое от

задълженията по чл.25, ал.1 от ЗДвП са вменени на жалбоподателката. Относно нарушението по чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП в жалбата се казва, че квалификацията е непълна и неправилна, тъй като точка 3 съдържа три букви, в които се предвиждат задължения за участниците в ПТП и от Наказателното постановление не ставало ясно кое конкретно задължение жалбоподателката не е изпълнила. Не било изяснено дали е имало съгласие между участниците в ПТП относно обстоятелствата, свързани с него и дали е следвало А. да оказва някакво съдействие за установяване на вредите от произшествието. По отношение на наложеното наказание „лишаване от право да се управлява моторно превозно средство“ в жалбата се посочва, че то е определено в размер към максимума без да са посочени основания за това. Твърди се, че това наказание не отговаря на извършеното деяние и личността на дееца, тъй като нямало данни жалбоподателката да е извършвала други нарушения на ЗДвП. На последно място в жалбата се посочва, че е налице изтекла давност по чл.82 от ЗАНН и се иска отмяна на НП на това основание. С тези аргументи в жалбата се иска СРС да отмени изцяло процесното Наказателно постановление като незаконосъобразно и да се присъдят направените по делото разноски.

Пред настоящата съдебна инстанция жалбоподателката С.А. не се явява лично. Вместо него се явява адв. Д., който в съдебно заседание на 18.01.2022г. заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС, НО, 10 състав на 07.06.2022г. адв. Д. моли съда да отмени Наказателното постановление, тъй като по делото, включително и от показанията на разпитаните свидетели, не били преодолените неяснотите и противоречията в АУАН и НП, в това число и касателно датата на извършване на нарушението. Адвокат Д. посочва, че е направено и възражение за изтекла абсолютна погасителна давност. Пледира за отмяна на Наказателното постановление и за присъждане на разноски, като се представя списък с разноски.

Въззиваемата страна – Зам. Началник на ОПП – СДВР - редовно призован, не изпраща представител пред СРС и не взема становище по спора.

*Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното от **фактическа страна** :*

На 17.12.2017г. около 18:30 часа св. Д.М. управлявал лек автомобил „...“ с рег. № ..... в гр.София по ул. „М. Еминеску“ с посока на движение от бул. „Ситняково“ към алея „Яворов“. Автомобилът се движел в дясното пътно платно. По същото време и на същото място, при същата посока на движение, но в съседната /лява за лек автомобил „...“ с рег. № ...../ лента, на около половин метър зад автомобила на М., се намирал лек автомобил „.....“ с рег. № ....., управляван от жена. Водачът на лек автомобил „.....“ с рег. № ..... предприел маневра за престрояване в дясната лента на пътното платно, подала мигач, но не изчакал лек автомобил „...“ с рег. № ..... да освободи лентата и го ударил. Щетите от удара били в областта на предна и задна странични /леви/ врати на лек автомобил „...“. Свидетелят М. разговарял с водача на лек автомобил „.....“ с рег. № ....., тъй като искал да бъде съставен двустранен констативен протокол за настъпилото пътно – транспортно произшествие (ПТП), но водачът на лек автомобил „.....“ с рег. № ..... отказал и

продължил по пътя си. Д.М. записал марка, модел и регистрационен номер на автомобила, извикал органите на КАТ и им предоставил данните за МПС-то, което е причинило удара. На място около 19:15 часа на 17.12.2017г. пристигнали служители на ОПП – СДВР (свидетелите Д. и К.), които установили водача на лек автомобил „...“ с рег. № ....., констатирали щетите по този автомобил и по негови данни съставили на място Протокол за ПТП № 1701187. За случая била изготвена и Докладна записка от св. Д..

След постъпването на тези писмени данни в ОПП – СДВР и образуване на преписка по случая, същата била възложена на св. ЦВ.. На 12.01.2018г. свидетелят Ц.Ц., в присъствието на А.Т. и Е.П. /свидетели на съставянето на АУАН/, издал срещу СН. Д. АНГ. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 430208 за това, че на 17.12.2017г. около 18:30 часа, в гр. София по бул. „Ситняково“ с посока на движение бул. „Цариградско шосе“ управлявал лек автомобил „.....“ с рег. № ..... и на светофара с бул. „Гео Милев“ поради отклонение на дясно по платното за движение, реализира ПТП с попътно движещия се от дясно лек автомобил „...“ с рег. № ....., след което напуска местопроизшествието като не уведомява органите на МВР, с което нарушил чл.25, ал.1 от ЗДвП и чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП. АУАН е връчен на С.А. на същата дата (12.01.2018г.) срещу подпис.

Въз основа на този АУАН срещу СН. Д. АНГ. е издадено атакуваното Наказателно постановление № 18-4332-006474 от 30.04.2018г., с което Зам. Началник на ОПП – СДВР е наложил на А. на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5 от ЗДвП за нарушение по чл.25, ал.1 от ЗДвП „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, а на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП за нарушение на чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП - „глоба“ в размер на 100 (сто) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 5 месеца.

Наказателното постановление е връчено на СН. Д. АНГ. срещу подпис на дата 14.06.2021г., след което е обжалвано с жалба, подадена в СРС на 15.06.2021г.

С Разпореждане на Зам. Председателя на СРС и Председател на НО при СРС от 16.06.2021г. е изискана преписката от административно – наказващия орган. С писмо вх. № 22019 от 02.07.2021г. административно – наказателната преписка е изпратена от ОПП – СДВР на СРС и на 14.07.2021г. е образувано настоящото дело.

Горната фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни и писмени доказателства, а именно : показанията на свидетелите Ц.Ц., Д.М., СВ. КР. и А. Д.; приобщените към доказателствения материал по делото по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства – АУАН бланков № 430208 от 12.01.2018г.; Протокол за ПТП № 1701187 от 17.12.2017г.; справка – картон на водача; Заповеди на Министъра на вътрешните работи с № 8121К-3495 от 02.09.2016г. и с № 8121з-952 от 20.07.2017г.; разписка относно датата на връчване на НП; Заповед на Директора на СДВР с № 513з-242 от 12.01.2016г. и формуляр за изготвяне на длъжностни характеристики и протокол за запознаване на служителите с длъжностна характеристика.

Показанията на свидетелите Ц., К. и Д. са неинформативни относно конкретното

деяние, тъй като и тримата свидетели нямат ясно съхранен спомен за него. Поради това съдът не постави в основата на фактическите и правните си изводи показанията на тези свидетели, разпитани пред СРС в съдебни заседания съответно на 18.01.2022г., 29.03.2022г. и 07.06.2022г. Същевременно доколкото показанията на св. Ц., че е съставил АУАН и показанията на св.К., че е съставил Протокол за ПТП намират опора в събраните по делото писмени доказателства (АУАН бланков № 430208 от 12.01.2018г. и Протокол за ПТП № 1701187 от 17.12.2017г.) - съдът кредитира думите на свидетелите в тази им част.

Показанията на свидетеля М. са информативни, подробни, вътрешно непротиворечиви и звучат достоверно. Същевременно те намират опора в Протокола за ПТП и АУАН (относно взаимното разположение на пътя на двете превозни средства, реализирането на ПТП-то и мястото на щетите по автомобила на св. М.) и заедно с това не се оспорват от останалите събрани по делото гласни и писмени доказателства. Поради това съдът кредитира думите на свидетеля М. относно управлението от него автомобил, в кое платно се е намирал, къде е бил другият автомобил, как е настъпил ударът, какво са си казали след случката участниците в ПТП и че е бил извикан на място екип на КАТ, тъй като между участниците в ПТП-то не е имало съгласие да се състави двустранен констативен протокол за настъпилото ПТП. Същевременно показанията на св. М. относно часа, месеца и годината на случката не следва да се кредитират от съда, тъй като се явяват изолирани от останалия доказателствен материал и дори се оборват от датата и часа на ПТП-то, посочени в Протокола за ПТП, който като съставен в деня на инцидента следва да се кредитира с приоритет пред показанията на св. М., депозиран пред съда след повече от четири години след деянието. Същевременно, доколкото св. М. казва, че друг път не е имал ПТП със същия механизъм и на същото място, СРС приема, че думите му се отнасят за процесния случай, не са дискредитирани и в коментираната по-горе част са налице основания съдът да им се довери.

Съдът кредитира напълно Протокола за ПТП, тъй като той е обективно и достоверно писмено доказателство, изготвено около час след случката. От него се установяват датата, часа и мястото на ПТП, посоката на движение на лек автомобил „...“, разположението на другия автомобил спрямо този, управляван от св. М., механизма на реализиране на ПТП-то, щетите по лек автомобил „...“ и отсъствието на единия от участниците в ПТП-то от местопроизшествието при пристигане на служителите на ОПП – СДВР.

Между Протокола за ПТП /от една страна/ и показанията на св. М. и АУАН /от друго страна/ има противоречие касателно улицата, по която се е движил лек автомобил „...“. С оглед времето на депозиране на показанията, момента на съставяне на АУАН и на Протокола за ПТП, СРС кредитира Протокола за ПТП, тъй като той е съставен в деня на инцидента от служители на ОПП – СДВР, посетили местопроизшествието и съответно не дава вяра на показанията на Д.М. и АУАН, респ. приема, че лек автомобил „...“ се е движил по ул. „М. Еминеску“, а не по бул. „Ситняково“.

Актът за установяване на административно нарушение следва /на основание чл.189, ал.2 от ЗДвП/ да се кредитира от съда, ако е редовно съставен и констатациите от него не се

оспорват от събраните по делото доказателства. В случая в Акта е посочено, че ПТП е реализирано на бул. „Ситняково“, докато в Протокола за ПТП е посочена ул. М. Еминеску“. Поради това в тази част (относно мястото на извършване на нарушението) съдът не кредитира констатациите от Акта. За другите обстоятелства (дата, час, взаимно разположение на двата автомобила и реализирането на ПТП) констатациите от Акта намират опора в Протокола за ПТП и отчасти в показанията на св. М.. Поради това само за тези обстоятелства СРС дава вяра на АУАН.

Като изходящи от държавен орган и разполагащи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства съдът кредитира приложените по делото справка – картон на водача, Заповеди на Министъра на вътрешните работи с № 8121К-3495 от 02.09.2016г. и с № 8121з-952 от 20.07.2017г., Заповед на Директора на СДВР с № 513з-242 от 12.01.2016г. и формуляр за изготвяне на длъжностни характеристики и протокол за запознаване на служителите с длъжностна характеристика. От справката, приложена на лист 12-13 от делото се установяват предишните нарушения на жалбоподателя по ЗДвП. От Заповед на Министъра на вътрешните работи с № 8121К-3495/02.09.2016г. се доказва, че Зв.К. Колев е заемал длъжността Зам. Началник на ОПП – СДВР. Като такъв, по силата на т.2.6. от Заповед № 8121з-952 от 20.07.2017г. на Министъра на вътрешните работи той е имал правото да издава Наказателни постановления, вкл. и процесното НП. От Заповед № 513з-242 от 12.01.2016г. на Директора на СДВР и т.1.2. от Заповед № 8121з-952 от 20.07.2017г. на Министъра на вътрешните работи става ясно, че св. Ц.Ц. е имал правото да съставя АУАН, вкл. и процесния Акт. Това означава, че конкретните АУАН и Наказателно постановление са издадени от оправомощени лица.

Този съдебен състав дава вяра и на разписката на лист 23 от делото относно датата на връчване на НП, тъй като датата 14.06.2021г. се потвърждава и в молбата на адв. Д. с вх. № 56697/20.09.2021г. и същевременно не се опровергава от друго, събрано по делото доказателство. Поради това съдът приема за установено, че жалбоподателят е получил препис от НП на 14.06.2021г.

Съдът остави извън доказателствената маса и съответно не подложи на анализ наличните по делото Докладна записка от А. Д., писмено сведение от Д.М. и декларация от С.А., тъй като това са документи, които съдържат свидетелски показания, които са дадени не непосредствено пред съда, а в писмен вид. Поради това те не следва да се ценят нито като гласни, нито като писмени доказателства и съответно щом нямат процесуална стойност – не следва да се подлагат и на анализ, но доколкото са налични по делото – следва да се приеме, че такива документи са били съставени.

Настоящият съдебен състав остави извън доказателствената съвкупност, относима към решаването на този правен спор, и АУАН с бланков № 870685 от 17.10.2017г. (приложен зад процесните НП и АУАН, на корицата на делото), тъй като счита, че този документ не е относим към предмета на доказване по настоящото дело защото касае друга дата и е съставен от служител на РУ – гр. Луковит.

При така установената фактическа обстановка и направения по-горе

*доказателствен анализ, съдът достига до следните **правни изводи** :*

Жалбата на СН. Д. АНГ. е **процесуално допустима**, тъй като е насочена срещу обжалваем пред съда административен акт, депозирана е в преклузивния процесуален срок и изхожда от легитимирана страна в процеса.

Разгледана по същество жалбата е **основателна**, поради следните съображения :

От приложените по делото доказателства не може да се направи несъмнен извод кога е установен нарушителят /доколкото към датата на нарушението той не е бил установен от служителите на ОПП – СДВР, посетили местопроизшествието и за него е било известно единствено, че е управлявал автомобила, чийто марка, модел и регистрационен номер св. М. твърди, че е записал и предоставил на служителите на ОПП-СДВР, посетили местопроизшествието/, но доколкото нормата на чл.34, ал.1 от ЗАНН изисква да не се образува административно-наказателно производство, ако не е съставен АУАН в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а в конкретния случай нарушенията датират от 17.12.2017г., а АУАН е съставен на 12.01.2018г., то СРС счита, че в случая сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН следва да се приемат за спазени. Между датата на съставяне на АУАН и датата на издаване на НП е минал срок, който е по-малък от 4 месеца. Поради това съдът приема, че в случая е спазен и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН.

От направения по-горе анализ на приложените по делото Заповеди на Директора на СДВР и на Министъра на вътрешните работи следва, че конкретните АУАН и НП са издадени от оправомощени за това лица.

На следващо място – свидетелите, посочени в Акта са свидетели на съставянето му, като за свидетел № 1 това е изрично вписано в АУАН с бланков № 430208 от 12.01.2018г. Актът е подписан от двамата посочени свидетели и от актосъставителя. Нарушителят е получил екземпляр от Акта срещу подпис, видно от разписката в АУАН. Поради това СРС приема, че са изпълнени изискванията на чл.40, ал.1 и ал.3 от ЗАНН и чл.43, ал.1 и ал.5 от ЗАНН.

Въпреки това, обаче, СРС счита, че в Акта и в Наказателното постановление са допуснати нарушения на правилата, разписани в чл.42 от ЗАНН и чл.57, ал.1 от ЗАНН досежно датата на деянията, описанието и правната квалификация на нарушенията. Става въпрос за следното :

След съпоставка между АУАН и НП се установява, че в Акта като дата на извършване и на двете нарушения фигурира датата „17.12.2017г.“, докато в Наказателното постановление е посочена друга дата – „12.01.2018г.“. Поради това съдът приема, че е допуснато нарушение на чл.42, т.3 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

По отношение на нарушението по чл.25, ал.1 от ЗДвП в Акта и в Наказателното постановление е посочено, че СН. Д. АНГ. е управлявала МПС и „поради маневра отклонение в дясно“ по пътното платно реализира ПТП с попътно движещия се от дясно лек автомобил „...“ с рег. № ..... Същевременно член 25, ал.1 от ЗДвП гласи : „ Водач на пътн

превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи пътно превозно средство, да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение.“ С оглед на това и след съпоставка между фактическия състав на вмененото нарушение и неговото словесно описание в Акта и в Наказателното постановление, настоящият съдебен състав прецени, че административно – наказващият орган не е посочил в случая част от съставомерните елементи на нарушението по чл.25, ал.1 от ЗДвП, а именно дали СН. Д. АНГ. преди да започне маневрата „отклонение в дясно“ се е убедила или не, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след нея, преди нея или минават покрай нея, респ. в АУАН и НП не е посочено къде спрямо лек автомобил „.....“ е бил лек автомобил „...“, в каква посока и с каква скорост се е движил, а същевременно е посочено, че е реализирано ПТП, което като резултат не е въздигнат в съставомерен елемент на нарушението по чл.25, ал.1 от ЗДвП. Така в Акта и в Наказателното постановление се е стигнало до нарушаване на правилата, разписани в чл.42, т.4 и т.5 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН, тъй като е допуснато несъответствие между словесното и цифровото описание на условно обособеното първо нарушение, а освен това не са посочени обстоятелствата, при които то е извършено. На следващо място – причиняването на ПТП не е елемент от фактическия състав на нарушението по чл.25, ал.1 от ЗДвП, но е въздигнат в такъв в приложената санкционна норма /чл.179, ал.2 от ЗДвП/. Поради това съдът приема, че в случая административно – наказващият орган е приложил санкционна норма, която не съответства на правната квалификация на деянието и в крайна сметка в Наказателното постановление се е стигнало до неяснота дали се ангажира административната отговорност на СН. Д. АНГ. за това, че е реализирала ПТП или само за това, че се е отклонила на дясно по платното за движение без да се убеди, че няма да създаде опасност за лек автомобил с рег. № .....

По отношение на второто нарушение - с обжалваното Наказателно постановление жалбоподателят е санкциониран на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП за нарушение на чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП. В Акта с думи е посочено, че СН. Д. АНГ. е напуснала мястото на ПТП без да уведоми органите на МВР. В Наказателното постановление е записано, че А. е напуснала мястото на ПТП без да изпълни задълженията си като участник в ПТП. Вярно е, че нормата на чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП предвижда наказания за водач, който наруши задълженията си като участник в ПТП, но доколкото тази санкционна норма е бланкетна, СРС счита, че в Акта и в НП следва да е посочено самото задължение на участника в ПТП, което не е било изпълнено. Посочената в АУАН и в Наказателното постановление нарушена нормата на чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП съдържа три букви, които изброяват различните задължения на водача - участник в ПТП, а именно: а) да окаже съдействие за установяване на вредите от произшествието, б) ако между участниците в произшествието има съгласие

относно обстоятелствата, свързани с него, те преместват превозните средства, така че да не възпрепятстват движението и попълват своите данни в двустранен констативен протокол за пътнотранспортното произшествие; в) ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. Нито в описателната част на Акта и НП, нито в правната квалификация на условно обособеното второ нарушение не е посочено кое от задълженията, визирани в чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП не е било изпълнено от нарушителя. Нито в Акта, нито в Наказателното постановление с думи не е посочено дали от ПТП-то са настъпили имуществени вреди, дали между участниците в ПТП-то има или няма съгласие относно обстоятелствата, при които е настъпило ПТП-то. Гореизложеното означава, че в Акта и в Наказателното постановление липсва описание на нарушението, посочено в пункт 2 от АУАН и НП. Липсата на конкретизация в какво конкретно се състои нарушението по чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП дава основание на съда да приеме, че в случая е допуснато нарушение на чл.42, т.4 от ЗАНН в Акта и на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН – в Наказателното постановление. Допуснатата неяснота на административно – наказателното обвинение ограничава правото на защита на санкционираното лице да разбере за какво конкретно е обвинено и срещу кои факти следва да организира защитата си. Това винаги се приема за основание за отмяна на НП на формално основание.

Посочените по-горе нарушения са от категорията на съществените и винаги ограничават правото на защита на санкционираното лице, поставяйки го в невъзможност да разбере в какво го обвинява административно – наказващият орган и да организира по адекватен начин защитата си. Това е недопустимо, доколкото с АУАН и с Наказателното постановление се очертават пределите на административното обвинение и последното следва да бъде ясно, конкретно и да съдържа всички признаци от обективната страна на вменените нарушения. Визираните по-горе непълноти в Акта и в НП, респ. несъответствията между словесното и цифровото описание на двете нарушения, вменени на жалбоподателя, представляват съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на наказаното лице и винаги обуславят извод за отмяна на Наказателното постановление на формално основание.

Водим от изложеното и заради допуснати множество съществени процесуални нарушения при съставянето на Акта и при формулиране на административно – наказателното обвинение срещу СН. Д. АНГ., съдът прие, че обжалваното Наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло на формално основание - без да е необходимо обсъждането на спора по същество. Друг е въпросът, че и по същество обвинението пак не би било доказано, тъй като от направения по-горе анализ на доказателствата се установи, че ПТП е реализирано на ул. „М. Енимеску“, а не на бул. „Ситняково“, както пише в НП и освен това нито Протоколът за ПТП, нито показанията на разпитаните от СРС свидетели се явяват информативни относно лицето, което е управлявало

в процесните ден и час лек автомобил „.....“, т.е. няма нито едно пряко или косвено годно доказателство, събрано по предвидения в закона ред, което да носи информация за автора на нарушенията.

Въпреки изложеното до тук, с оглед искането на жалбоподателя /чрез неговия процесуален представител/ за приложение на чл.81, ал.3, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, този съдебен състав следва да обсъди и въпроса за давността. Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН субсидиарното приложение на НК се разпростира спрямо административно-наказателните производства по отношение на изключващите отговорността обстоятелства. Такъв характер безспорно следва да се приеме, че има и давността за реализиране на отговорността като материално правен институт. На първо място това произтича от характера ѝ на препятстващо реализирането на отговорността обстоятелство. На второ място - *per argumentum a fortiori* след като законодателят е предвидил, че след изтичане на определени в закона срокове реализирането на наказателната отговорност се преклудира, на по-голямо основание това следва да се отнася и по отношение на административните нарушения, които по правило са деяния с по-ниска обществена опасност. От тук следва правният извод, че доколкото в ЗАНН липсват изрични разпоредби в тази насока по въпросите, свързани с течението, спирането и прекъсването на давностните срокове, както и относно т.нар. абсолютни давностни срокове, приложение намират разпоредбите на чл.80 и сл. от НК. В частност, в процесния случай следва да се приложи разпоредбата на чл.81, ал.3, вр. чл.80, ал.1, т.5 от НК, т.е. административно-наказателното производство следва да се счита погасено по давност (независимо от спирането или прекъсването ѝ), ако са изтекли повече от четири години и шест месеца, считано от датата на извършване на нарушението. Видно от гореизложената фактическа обстановка процесното нарушение е било извършено на 17.12.2017г., а абсолютният давностен срок за реализиране на административно – наказателно преследване и отговорност е изтекъл съответно на 17.06.2022г., т.е. към датата на постановяване на настоящия съдебен акт възможността за ангажиране на административната отговорност на А. се е преклудирала, което е още едно основание съдът да отмени процесното НП.

Според чл.87 от ЗАНН висящото административно – наказателно производство се довършва по процесуалния ред, разписан в сегашния ЗАНН. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в производствата пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Въпросът за разноските е уреден в чл.143 от АПК, който е част от Дял III - „Производства пред съд“ и за неуредените в този дял въпроси се прилага ГПК /според чл.144 от АПК/. Според чл.80 от ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В настоящия случай това законово изискване е изпълнено, тъй като в съдебно заседание на 07.06.2022г. е представен списък с разноски, който съответства по размер на уговореното и изплатено възнаграждение за адвокат на жалбоподателя – 400 лева според договора за правна защита на лист 5 от делото. Според чл.143, ал.1 от АПК и с оглед изхода на делото, органът, издал процесното НП, следва да заплати на жалбоподателя

направените от него разноси за един адвокат. Според чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – при глоба до 1000 лева минималният размер на адвокатското възнаграждение е 300 лева. В случая за деянието по чл.25, ал.1 от ЗДвП на А. е била наложена „глоба“ в размер на 200 лв., а за нарушението по чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП – втора „глоба“ - в размер на 100 лева. Същевременно уговореното и изплатено възнаграждение на адв. Д. не е било разделено за всяко от административните нарушения, вменени на А., а е било общо определено в размер на 400 лв. Освен това адвокатът е взел участие в три заседания пред СРС и Наказателното постановление се отменя по съображения, съвпадащи с визираните от процесуалния представител на жалбоподателя. Поради това няма основания в случая на жалбоподателя да се присъдят разноси за адвокат в размер не на действително направените, а в по-малък размер, още повече като се има предвид и нормата на чл.7, ал.9 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според която при повече от две съдебни заседания за всяко следващо заседание се заплаща допълнително по 100 лв., което означава, че дължимото на адв. Д. възнаграждение (определено по правилата на чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 и ал.9 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения) съвпада с поискания от него размер от 400 лева и то при условие, че двете глоби се сборуват, а не за всяко нарушение и наложена „глоба“ да се определя отделно адвокатско възнаграждение по правилата, разписани в цитираната по-горе Наредба. Поради всичко това ОПП – СДВР следва да бъде осъден да заплати на СН. Д. АНГ. за направени от нея по делото разноси за адвокат сумата от 400 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 18-4332-006474 от 30.04.2018г., издадено от Зв.К. – Зам. Началник на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на СН. Д. АНГ. на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5 от ЗДвП за нарушение по чл.25, ал.1 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, а на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП за нарушение на чл.123, ал.1, т.3 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 100 (сто) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 5 месеца.

ПРЕКРАТЯВА административно – наказателното производство, водено срещу СН. Д. АНГ..

ОСЪЖДА Отдел „Пътна полиция“ при СДВР да заплати на СН. Д. АНГ. с ЕГН ***** сумата от **400.00 (четиристотин)** лева за направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд – София град с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____